

IVO POPIĆ

A NAP MEGNYITJA KAPUIT

*A nap megnyitja kapuit,
hogy a füvek bujaságába vezessen.
Kapuit megnyitja a nap
az ég és énközöttem,
hogy csupasz ágakkal borítson be engem.*

*A nap megnyitja kapuit,
hogy tőlem valami lehetetlent várjon.
Kapuit megnyitja a nap,
hogy sebzett kezemben
még a rózsá is meleget találjon.*

*A nap megnyitja kapuit,
hogy egy dal rabjává tegyen,
amelyet soha sem énekelek.*

A VILÁG KÖRÜLÖTTEM

*Alomban, valóban
én a gyökér vagyok.
Mindégy, hol mi vár rám:
Mélységek vagy csúcsok.*

*Mint a jóság vagy bűn
íve, úgy török el.
Könnyekből, mosolyból
a világ körülöttem.*

*És hogyha az úton
majd kővé dermedek,
vállamra akkor
villámok üljenek.*

*Alomban, valóban
én a gyökér vagyok.
Mindégy, mikor mi vár:
Mélységek vagy csúcsok.*

A MENEKVÉS

*Magányosan jött ez éj,
hogy összekulcsolja kezem,
az erdei gyökereken.*

*Magányosan jött ez az éj,
hogy elcsendesítse szavam
a nyelvemen.*

*Magányosan jött ez az éj,
hogy jóságosan elkísérjen
haza.*

GYERMEKKOROM LÁBNYOMAI

*Ülök a parton.
A messzeségben
a tenger néma, zöld végtelenje,
mélyében titkolt szenvedése.*

*Ülök a parton
merek magányomban
és gyermekkorom holt lábnyomait keresem,
amelyek, mint az öröklét, rejtelmesek.*

KENYERES KOVACS Márta fordításai